

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.595 van 16 juni 2015
in de zaak A. 214.981/X-16.148.**

In zake : Yolanda VAN DROMME
woonplaats kiezend te 2930 Brasschaat
Het Innemen 63

tegen :

de GEMEENTE HAM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24

I. Voorwerp

1. Het verzoekschrift, ingediend op 9 februari 2015, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van :

“De beslissing tot vordering van belasting voor tweede verblijven voor een summiere chalet, die totaal niet beantwoord[t] aan de begripsomschrijving van woongelegenheden die in aanmerking komen om belasting voor tweede verblijven te kunnen vorderen, alsook het nieuw aangepaste reglement voor belasting voor tweede verblijven voor 2014 tot en met 2015 (dat benut werd om de belasting voor 2012 en 2013 te kunnen vorderen), waarvan de begripsomschrijving ‘fout’ én ‘onwettig’ werd aangepast.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent

van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 juni 2015.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Liesbeth Peeters, die *loco* advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De gemeenteraad van de gemeente Ham beslist op 1 december 2011 een belasting te heffen op tweede verblijven voor de aanslagjaren 2012 tot en met 2013.

Aan verzoekster wordt op 4 september 2012 een aanslagbiljet met betrekking tot het aanslagjaar 2012 toegestuurd. Zij dient er op 16 september 2012 een bezwaar tegen in bij het gemeentebestuur. Het college van burgemeester en schepenen beslist op 5 november 2012 om het bezwaarschrift niet te aanvaarden.

Op 17 juli 2013 wordt aan verzoekster een aanslagbiljet met betrekking tot het aanslagjaar 2013 toegestuurd. In een brief van dezelfde datum wordt aan verzoekster meegedeeld dat haar bezwaar voor het aanslagjaar 2012

ook geldt voor het aanslagjaar 2013 en dat de belasting niet moet worden betaald zolang de bezwaarprocedure niet is afgehandeld.

Bij besluit van 19 december 2013 stelt de gemeenteraad een belastingreglement vast op tweede verblijven, vakantie-, zomer- en weekendhuisjes voor de aanslagjaren 2014 tot en met 2019.

Het college van burgemeester en schepenen beslist op 2 juni 2014 zijn besluit van 5 november 2012 te vervangen door een besluit om verzoeksters bezwaarschrift met betrekking tot de aanslagjaren 2012 en 2013 niet te aanvaarden “op basis van de motivatie in het overwegende gedeelte”.

In een brief van 16 juni 2014 deelt de verwerende partij aan de echtgenoot van verzoekster, die namens haar pleegt op te treden, mee dat de belastingen bijgevolg betaald moeten worden en dat tegen de beslissing van het schepencollege binnen drie maanden beroep kan worden aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt.

In een faxbericht van 1 juli 2014 schrijft verzoeksters echtgenoot namens haar dat bij de Raad van State de schorsing en de vernietiging zal worden gevraagd van de “gemeentelijke gemodificeerde wet voor belasting op tweede verblijven”, indien het schepencollege “na beoordeling van dit schrijven de gemeentelijke wet voor belasting op tweede verblijven niet aanpast zoals deze bedoeld is”.

De gemeente stuurt verzoekster op 5 december 2014 een eerste aanmaning zowel voor de belasting “tweede verblijven 2012” als voor de belasting “tweede verblijven 2013”.

Voor zowel de belasting 2012 als de belasting 2013 wordt door de gemeente een ingebrekestelling verstuurd aan verzoekster op 21 januari 2015.

IV. Precisering in verband met het voorwerp

4. Naar de Raad van State uit het moeilijk te begrijpen verzoekschrift opmaakt, streeft verzoekster de nietigverklaring en de schorsing na van, eensdeels, het belastingreglement van 1 december 2011 en, anderdeels, het belastingreglement van 19 december 2013.

5. In zoverre zij tevens, of in de plaats, de verwerping van haar bezwaren tegen de aanslagen in de belasting voor 2012 en 2013 zou beogen, of de invordering van die belastingen via inzonderheid de ingebrekestellingen van 21 januari 2015, is ten andere de Raad van State zonder rechtsmacht.

Gelet op artikel 569, eerste lid, 32°, van het Gerechtelijk Wetboek, zoals ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 23 maart 1999 ‘betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken’, neemt immers de rechtbank van eerste aanleg kennis “van geschillen betreffende de toepassing van een belastingwet”. Blijkens de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet van 23 maart 1999 (*Parl.St.* Kamer 1997-1998, nrs. 1341-1342/1, 35-36) was het de bedoeling van de wetgever dat de Raad van State nog alleen bevoegd is voor “normatieve fiscale rechtshandelingen” en dat al de andere fiscale geschillen behoren tot de exclusieve bevoegdheid van de rechterlijke macht. De exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg voor geschillen over individuele fiscale rechtshandelingen sluit de bevoegdheid van de Raad van State uit.

Terecht, dan ook, werd in de brief van 16 juni 2014 van de gemeente aan verzoeksters echtgenoot meegedeeld dat tegen de beslissing van het schepencollege van 2 juni 2014 beroep openstaat bij de rechtbank van eerste aanleg.

V. Ontvankelijkheid

Exceptie

6. Volgens de verwerende partij is het beroep te laat.

De gemeenteraadsbeslissing van 1 december 2011 werd overeenkomstig het toenmalige artikel 186 van het gemeentedecreet bekendgemaakt door aanplakking op 6 december 2011. Verzoekster werd er daarenboven ook nog eens persoonlijk van in kennis gesteld via de aanslagbiljetten verstuurd op 4 september 2012 en 17 juli 2013, die een beknopte samenvatting van het reglement bevatten.

De gemeenteraadsbeslissing van 19 december 2013 is overeenkomstig het huidige artikel 186 en artikel 187 van het gemeentedecreet vanaf 23 december 2013 gepubliceerd op de website van de gemeente. Ook is het op 23 december 2013 aangeplakt geworden. Bovendien werd verzoekster persoonlijk van de gemeenteraadsbeslissing op de hoogte gebracht bij e-mail van 31 januari 2014.

7. Verzoekster wijst er in het verzoekschrift, in verband met de ontvankelijkheid, op dat “er in september 2014 een akkoord was, dat het gemeentebestuur de meest elementaire nutsvoorzieningen zou leggen en zodra [verzoekster] over ‘deze nutsvoorzieningen’ zou beschikken, zij in staat zal zijn om haar chalet om te vormen tot tweede verblijf en dan bereid zal zijn om belasting voor tweede verblijven te gaan betalen”.

Beoordeling

8. De exceptie van de verwerende partij vindt, blijkens het administratief dossier, steun in de feiten.

9. Tevergeefs voert verzoekster ter vergoelijking aan dat een schepen van de gemeente in september 2014 meedeelde dat het logisch was dat verzoekster nutsvoorzieningen zou hebben en dat de gemeente daarvoor “een kader” wil scheppen “via het RUP Weekendverblijven”. Noch deze mededeling van de schepen, noch de bereidverklaring van verzoekster dat zij de belasting wil betalen als de nutsvoorzieningen aanwezig zijn, zijn van invloed op de ingangsdatum van de beroepstermijn tegen de belastingreglementen van 1 december 2011 en 19 december 2013.

Die termijn begon overeenkomstig artikel 4, § 1, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ te lopen vanaf de bekendmaking ervan op 6 december 2011, respectievelijk 23 december 2013.

10. Evenmin doet het in dit verband ter zake dat verzoekster zich pas op 21 januari 2015 met een daadwerkelijke invordering van de belasting geconfronteerd zou hebben gezien.

Aan de orde is niet een geschil over de toepassing van de belastingreglementen op verzoekster en de invordering van de belasting te haren laste – daar zou de Raad van State om de reden vermeld *sub* randnummer 5 ook niet bevoegd toe zijn – maar alleen een geschil over de wettigheid van de belastingreglementen zelf.

Opdat een verzoekende partij een reglement ontvankelijk kan aanvechten, is niet vereist dat het al effectief op haar wordt toegepast. De mogelijkheid dat zulks het geval zal zijn, volstaat.

11. Het voorliggende beroep dat pas op 9 februari 2015 werd ingesteld is te laat en bijgevolg onontvankelijk.

12. De verwerping van het beroep tot nietigverklaring brengt ook de verwerping van de vordering tot schorsing mee, die er immers een accessorium van is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien juni 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust